

אָמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי, הָא אִיִּקְמוּתָּ, דְּעַדִּיקוּיָא לָא
 בְּעָאן לְאַטְרַחָא לְמַאֲרִיחֹן, בְּאַתֵּר דְּנִזְקָא
 אֲשֶׁתַּפַּחַת (לִיה) לְעֵינָא. כְּנֻנָא דְשִׁמוּאֵל, דְּכַתִּיב,
 (שְׁמוּאֵל א טז) אֵיךְ אֵלֶיךָ וְשָׁמַע שָׁאוּל וַהֲרַגְנִי, אָמַר לִיה,
 עֲגַלְתָּ בְּקֶר תַּקַּח בְּיַדְךָ. כְּנִין דְּעַדִּיקוּיָא לָא בְּעָאן
 לְאַטְרַחָא לְמַאֲרִיחֹן בְּאַתֵּר דְּנִזְקָא אֲשֶׁתַּפַּח. אוּף
 חָבִי אֵלֵיהּ, כִּינֹן דְּחָמָא דְּנִזְקָא אֲשֶׁתַּפַּח, לָא בְּעִי
 לְאַטְרַחָא לְמַאֲרִיָּה.

אָמַר לִיה, אֲנָא מְלָה שְׁמַעְנָא, דְּהָא בְּאֵלֵיהּ לָא
 כְּתִיב בֵּיה וַיִּירָא וַיִּלְךְ אֶל נַפְשׁוֹ, אֶלָּא (מַלְכִים א
 ט) וַיִּירָא. רְאִיָּה חָמָא. וּמָה חָמָא, אֶלָּא חָמָא דְּהָא
 מִכְּמָה שְׁנִין אֲזַל בְּתַרִּיה מְלַאךְ הַמּוֹת, וְלָא אֲתַמְסַר
 בִּידֵיהּ. וְהַשְׁתָּא וַיִּלְךְ אֶל נַפְשׁוֹ, מָאי וַיִּלְךְ אֶל נַפְשׁוֹ,
 אֲזַל לְקִיּוּמָא דְּנַפְשָׁא, וּמָאן אִיהּ אֵילְנָא דְּחַיִּי
 לְאַתְדַּבְּקָא תַּמָּן.

לשון הקודש

נפשו?

אף כך אליהו, כִּינֹן שְׂרָאָה שְׁנִיךְ נִמְצָא,
 לָא רָצָה לְהַטְרִיחַ אֶת רַבּוּנֵהּ.

אָמַר לוֹ, אֲנִי שְׁמַעְתִּי דְּבַר, שְׁהֵנָּה
 בְּאֵלֵיהּ לָא כְּתוּב בּוֹ וַיִּירָא וַיִּלְךְ אֶל
 נַפְשׁוֹ, אֶלָּא וַיִּירָא, רְאִיָּה רָצָה. וּמָה רָצָה?
 אֶלָּא רָצָה שְׁהֵנָּה מִכְּמָה שְׁנִים הוֹלֵךְ
 אַחֲרָיו מְלַאךְ הַמּוֹת, וְלָא נִמְסַר בְּיַדוֹ,
 וְעַכְשָׁו וַיִּלְךְ אֶל נַפְשׁוֹ. מָה זֶה וַיִּלְךְ אֶל

אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, הֵנָּה פְּרִשׁוּהָ
 שְׁהַעֲדִיקִים לָא רוּצִים לְהַטְרִיחַ אֶת
 רַבּוּנֵם בְּמָקוֹם שְׁנִיךְ נִמְצָא וְלוֹ לְעֵין, כְּמוֹ
 שְׁשִׁמוּאֵל, שְׁכַתּוּב (שְׁמוּאֵל-א טז) אֵיךְ אֵלֶיךָ
 וְשָׁמַע שָׁאוּל וַהֲרַגְנִי. אָמַר לוֹ, עֲגַלְתָּ בְּקֶר
 תַּקַּח בְּיַדְךָ, מְשׁוּם שְׁהַעֲדִיקִים לָא רוּצִים
 לְהַטְרִיחַ אֶת רַבּוּנֵם בְּמָקוֹם שְׁנִיךְ נִמְצָא.

תָּא חַיִּי, פְּלִהוּ כְּתִיב אֶת נַפְשׁוֹ, וְהָכֵא כְּתִיב אֶל
 נַפְשׁוֹ, וְרָזָא דָּא שְׁמַעְנָא, דְּאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
 כֹּל נִשְׁמָתִין דְּעֵלְמָא, פְּלִהוּ נַפְקִי מִהֵוּא נָהַר דְּנַגִּיד
 וְנַפְקִי, וְכִלְהוּ נְקִיט לֹון הֵוּא צְרוּרָא דְחַיִּי, וְכַד
 נוֹקְבָא אֲתַעְבְּרַת מִן דְּכוּרָא, פְּלִהוּ בְּתִיאֹוּבְתָא דְתַרִּין
 סְטָרִין, בְּתִיאֹוּבְתָא דְנוֹקְבָא לְגַבִּי דְכוּרָא, וְכַד
 תִּיאֹוּבְתָא דְדְכוּרָא נַפְקָא בְּרַעוּתָא, כְּדִין אֵינוֹן
 נִשְׁמָתִין בְּקִיּוּמָא יְתִיר, בְּגִין דְּכִלְא בְּתִיאֹוּבְתָא וְרַעוּ
 דְּאֵילְנָא דְחַיִּיא. וְאֵלִיָּהוּ, בְּגִין דְּהָוָה מִהֵוּא רַעוּתָא
 יְתִיר מִבְּר נֶשׂ אַחְרָא, אֲתַקְיִים.

וּבְגִין כִּדְ אֶל נַפְשׁוֹ כְּתִיב, וְלֹא כְּתִיב אֶת נַפְשׁוֹ.
 דְּהָא אֶת נַפְשׁוֹ דָּא הִיא נוֹקְבָא. וְאִי תִימָא
 וְאֵל הָאִשָּׁה אָמַר, כִּלְלָא דְדְבַר וְנוֹקְבָא. כִּדְ הִיא
 כְּנוּ דְכוּרָא, כְּדִין וְאֵל הָאִשָּׁה אָמַר. אֶת הָאִשָּׁה,

לשון הקודש

לְזַכֵּר, וּבִשְׁתִּישׁוּקַת הַזְכָּר יוֹצֵאת בְּרַצוֹן,
 אִזּוֹ אוֹתָן הַנְּשָׁמוֹת בְּקִיּוּם יוֹתֵר, מִשּׁוּם
 שֶׁהַכֹּל בְּתִישׁוּקָה וְרַצוֹן שֶׁל עֵץ הַחַיִּים.
 וְאֵלֵיהֶן, מִשּׁוּם שֶׁהֵיָה מְאוֹתוֹ רַצוֹן יוֹתֵר
 מֵאָדָם אַחֵר, הַתְּקִים.

וּמִשּׁוּם כִּדְ כְּתוּב אֶל נַפְשׁוֹ, וְלֹא כְּתוּב
 אֶת נַפְשׁוֹ, שֶׁהֲרִי אֶת נַפְשׁוֹ – זֶו הַנְּקִבָה.
 וְאִם תֹּאמַר וְאֵל הָאִשָּׁה אָמַר – הַכְּלָלוֹת
 שֶׁל זְכָר וְנְקִבָה כְּשֶׁהִיא בְּתוֹךְ הַזְכָּר, אִזּוֹ

נַפְשׁוֹ? הַלֵּךְ לְקִיּוּם הַנַּפֶּשׁ, וּמִי הוּא? עֵץ
 הַחַיִּים לְהַדְבִּק שָׁם.

כִּי רָאָה, כִּלְלָם כְּתוּב אֶת נַפְשׁוֹ, וְכִאֵן
 כְּתוּב אֶל נַפְשׁוֹ, וְסוּד זֶה שְׁמַעְתִּי, שֶׁאָמַר
 רַבִּי שְׁמַעוֹן, כֹּל הַנְּשָׁמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם,
 כִּלְלָם יוֹצֵאִים מְאוֹתוֹ נָהַר שְׁשׁוּפֵעַ וְיוֹצֵא,
 וְאֵת כִּלְלָם הוּא לוֹקֵחַ אוֹתוֹ צְרוּר הַחַיִּים,
 וּבִשְׁתִּישׁוּקָה מִתְעַבְּרַת מִן הַזְכָּר, כִּלְלָם
 בְּתִישׁוּקַת שְׁנֵי הַצְּדָדִים, בְּתִישׁוּקַת הַנְּקִבָה

נוקבא בלחודהא, ולא כלילו דדכורא. פגוונא דא
 אל נפשו, דכר בלחודוי, את נפשו נוקבא בלחודהא
 ולא כלילו דדכורא. ובגין דאיהו מסטרא דדכורא
 יתיר מכל בני עלמא, אתקנים בקיומיה יתיר, ולא
 מות בשאר בני עלמא. בגין דכלא איהו מאילנא
 דחיי, ולא מנו עפרא. ובגין דא אסתלק לעילא,
 ולא מית בארע כל בני עלמא. דכתיב, (מלכים ב ב)
 ויעל אליהו בפערה השמים.

תא חזי, מה כתיב והנה רכב אש וסוסי אש וגו',
 דהא כדון אתפשט גופא מן רוחא, ואסתלק
 דלא בשאר ארע בני עלמא. ואשתאר מלאכא
 קדישא, בשאר קדישי עליונים, ועביד שליחותא
 בעלמא. והא אוקמוה, דנסין דעבד קדשא ברוך הוא
 בעלמא, על ידיה אתעבדון.

לשון הקודש

א ויעל אליהו בפערה השמים.
 בא ראה מה כתוב, והנה רכב אש וסוסי
 אש וגו', שהרי אז התפשט הגוף מן
 הרוח והסתלק שלא בשאר דרך בני
 העולם, ונשאר מלאך קדוש בשאר
 קדושים עליונים, ועושה שליחות בעולם,
 והרי פרושה, שהנסים שעושה הקדוש
 ברוך הוא בעולם, נעשים על ידו.

ואל האשה אמר. את האשה - הנקבה
 לבדה, ולא של הזכר. כמו זה אל נפשו
 - הזכר לבדו. את נפשו - הנקבה לבדה
 ולא התפללות של זכר. ומשום שהוא
 מצד הזכר יותר מכל בני העולם, התקנים
 בקיומו יותר, ולא מת בשאר בני העולם,
 משום שהכל הוא מעין החיים, ולא מתוך
 העפר. ומשום כך הסתלק למעלה ולא
 מת בדרך כל בני העולם, שכתוב (מלכים ב-

וְתָא חַיִּי, מַה כְּתִיב, (מלכים א יט) וַיִּשְׂאֵל אֶת נַפְשׁוֹ.
 בְּקִדְמִיתָא, וַיִּלְךְ אֶל נַפְשׁוֹ, כְּמַה דְּאִתְּמַר
 בְּקִיּוּמָא. וְהָבֵא אֶת נַפְשׁוֹ לְמוֹת, אֵילָנָא דְבֵיהּ שְׂרִיא
 מוֹתָא. וְתַמָּן אֲתַגְלִי עֲלֵיהּ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמַה
 דְּכְתִיב, (מלכים א יט) צֵא וְעַמְדַת בְּהָר. מַה כְּתִיב בְּתִרְיָה,
 וְאַחַר הָרַעַשׁ אִישׁ לֹא בָּאֵשׁ ה' וְאַחַר הָאֵשׁ קוֹל דְּמְמָה
 דְּקָה, דָּא הוּא אַתְר פְּנִימָאָה דְכֻלָּא, דְּמַנִּיָּה נְפֻקִין
 כָּל נְהוּרִין.

מַה כְּתִיב, (מלכים א יט) וַיְהִי כִשְׁמַע אֱלֹהֵיהּ וַיִּלְט פָּנָיו
 בְּאַדְרָתוֹ וְגו' וְהִנֵּה אֱלֹוֹ קוֹל וַיֹּאמֶר מַה לָּךְ
 פַּה אֱלֹהֵיהּ וַיֹּאמֶר קִנְיָא קִנְיָתִי, אָמַר לִיהּ קִדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא, עַד מָתִי אַתָּה מְקַנְיָא לִי, מְרַקַת וְנֹלָא דְלָא (דף טז)
 יְכִיל לְשַׁלְטָאָה בְּךָ מוֹתָא לְעֵלְמָא, וְעֵלְמָא לֹא
 יְכִיל לְמַסְבְּלָךְ עִם בְּנֵי (נְשָׂא). אָמַר לִיהּ, כִּי עֲזָבוּ
 בְּרִיתְךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. אָמַר לִיהּ, חֲתִיךָ, דְּבִכַל אַתְר

 לשון הקודש

כָּל הָאִזְרוּת.

מַה כְּתוּב? וַיְהִי כִשְׁמַע אֱלֹהֵיהּ וַיִּלְט פָּנָיו
 בְּאַדְרָתוֹ וְגו' וְהִנֵּה אֱלֹוֹ קוֹל וַיֹּאמֶר מַה
 לָּךְ פַּה אֱלֹהֵיהּ. וַיֹּאמֶר קִנְיָא קִנְיָתִי. אָמַר
 לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, עַד מָתִי אַתָּה
 מְקַנְיָא לִי? סְגַרְתָּ אֶת הַדְּלֵת שְׁלֵא יְכִיל
 לְשַׁלְטָא בְּךָ הַמְנוֹת לְעוֹלָם, וְהַעוֹלָם לֹא יְכִיל
 לְסַבֵּל אוֹתְךָ עִם בְּנֵי וְאֲדָם. אָמַר לוֹ, כִּי

וְכֵא וּרְאָה מַה כְּתוּב, וַיִּשְׂאֵל אֶת נַפְשׁוֹ.
 בְּרֵאשׁוּנָה וַיִּלְךְ אֶל נַפְשׁוֹ, כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאָר
 בְּקִיּוּם, וְכַאֲן אֶת נַפְשׁוֹ לְמוֹת, הָעֵץ שְׁבוּ
 שׁוּרָה הַמְנוֹת, וְשֵׁם נְגֻלָּה עֲלֵיו הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא, בְּכַתוּב צֵא וְעַמְדַת בְּהָר. מַה
 כְּתוּב אַתְרֵיהּ? וְאַחַר הָרַעַשׁ אִישׁ לֹא בָּאֵשׁ
 ה' וְאַחַר הָאֵשׁ קוֹל דְּמְמָה דְּקָה. זְהוּ
 הַמְקוֹם הַפְּנִימִי שֶׁל הַבַּל, שְׁמַמְנוּ יוֹצְאִים

וְדַבַּרְנִי (נְשָׂא) יְקַיְמוּ קַיִים קְדִישָׁא, אַנְתָּ תְּהִיא זְמִין תַּמָּן.
(ד"א וְהָא אַתְמָר בְּגִין כְּדָּ מִתְקַנֵּין בְּוִרְסָא לְאַלְהוּ דְאַיְהוּ זְמִין תַּמָּן)

תָּא חַזִי, מַה גָּרַם הָהִיא מְלָה דְאַלְיָהוּ, דְכַתִּיב, (מלכים
א יט) וְהִשְׁאַרְתִּי בְיִשְׂרָאֵל שִׁבְעַת אֲלָפִים כָּל
הַבְּרָכִים אֲשֶׁר לֹא כָרְעוּ לַבַּעַל וְכָל הַפֶּה אֲשֶׁר לֹא
נָשַׁק לוֹ. אָמַר לִיהּ קְדִישָׁא בְרִיךְ הוּא, מִכָּאן וְלְהִלָּאָה,
דְּלֹא יְכִיל עֲלֵמָא לְמַסְבְּלָךְ עִם בְּנֵי (נְשָׂא). וְאַתְּ אֲלִישַׁע
בֶּן שַׁפְט מֵאַבְל מְחֹלָה תְּמַשֵּׁחַ לְנַבִּיא תַחְתִּיךָ. יְהִיא
נְבִיאָה אַחְרָא לְגַבֵּי בְּנֵי (נְשָׂא), וְאַתְּ תִסְתַּלַּק לְאַתְרָךְ.

וְתָא חַזִי, כָּל הָהוּא בַר נָשׁ דְּמִקְנֵי לִיהּ לְקוּדְשָׁא
בְרִיךְ הוּא, לֹא יְכִיל מְלֵאכְא דְמוֹתָא
לְשִׁלְטָאָה בֵּיהּ, כְּשֶׁאָר בְּנֵי נְשָׂא. וְיִתְקַיֵּים בֵּיהּ שְׁלָם,
וְהָא אוּקְמוּתָהּ. כְּמָה דְאַתְמָר בְּפִנְחָס, (במדבר כה) לְכֵן

לשון הקודש

וְהִלָּאָה, שְׂאִין הָעוֹלָם לְסַבַּל אוֹתָךְ עִם
בְּנֵי וְאָדָם. וְאַתְּ אֲלִישַׁע בֶּן שַׁפְט מֵאַבְל
מְחֹלָה תְּמַשֵּׁחַ לְנַבִּיא תַחְתִּיךָ, יְהִיָּה
נְבִיא אַחַר אֲעֵל בְּנֵי וְאָדָם, וְאַתְּהָ תִסְתַּלַּק
לְמִקְוֵמָךְ.

וְבֵא רְאֵה, כָּל אוֹתוֹ אָדָם שְׂמִקְנֵא
לְקוּדִישׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לֹא יְכִיל מְלֵאכְא
הַמּוֹת לְשִׁלְט בּוֹ כְּשֶׁאָר בְּנֵי אָדָם, וְיִתְקַיֵּים
בּוֹ שְׁלָם, וְהִנְהוּ פְרִשׁוּהָ כְּמוֹ שְׁנַאמַר
בְּפִנְחָס, (במדבר כה) לְכֵן אָמַר הִנְנִי נֹתֵן לוֹ

עֲזָבוּ בְרִיתְךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. אָמַר לוֹ,
תִּיבָה שְׂבַבְל מְקוֹם שְׂבַנִי וְאָדָם יְקַיְמוּ אֵת
בְּרִית הַקְּדִישׁ, אַתְּהָ תִהְיֶה מְזִמֵּן לְשָׂם.
וְהִנְהוּ נִתְבָּאָר שְׂמִשׁוּם כְּדָּ מִתְקַנֵּים כְּסָא לְאַלְיָהוּ,
שְׂהוּא מְזִמֵּן לְשָׂם.

כֵּא רְאֵה מַה גָּרַם אוֹתוֹ הַדְּבִיבּוֹר שֶׁל
אַלְיָהוּ, שְׂכַתוּב וְהִשְׁאַרְתִּי בְיִשְׂרָאֵל
שִׁבְעַת אֲלָפִים כָּל הַבְּרָכִים אֲשֶׁר לֹא
כָרְעוּ לַבַּעַל וְכָל הַפֶּה אֲשֶׁר לֹא נָשַׁק לוֹ.
אָמַר לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִכָּאן

אָמַר הַנְּנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם: וַיִּפֹּל עַל
צְוָאֲרֵי בְנֵימִן אָחִיו וַיִּבְכֶּה וּבְנֵימִן בָּכָה עַל צְוָאֲרָיו. רַבִּי
יִצְחָק אָמַר, הָאֵל אֲוִקְמוּתָהּ, דְּבָכָה עַל מְקַדָּשׁ רֵאשׁוֹן
וְעַל מְקַדָּשׁ שְׁנִי.

פְּתַח וְאָמַר, (שיר השירים ד) כְּמַגִּדֵל דְּוִיד צְוָאֲרָךְ בְּנֵי
לְתַלְפִּיזוֹת אֶלְפָּה הַמְּגִן תְּלוּי עָלָיו כֹּל שְׁלֹמִי
הַגְּבוּרִים. כְּמַגִּדֵל דְּוִיד, מָאן מַגִּדֵל דְּוִיד. דָּא מַגִּדֵל
דְּוִיד וְדָא, דְּבָנָה לִיהַ דְּוִיד, וְסָלִיק לִיהַ גּוֹ יְרוּשָׁלַיִם.
אֶלָּא כְּמַגִּדֵל דְּוִיד, דָּא יְרוּשָׁלַם דְּלְעִילָא, דְּכַתִּיב
בֵּיהַ, (משלי יח) מַגִּדֵל עֵז שֵׁם ה' בּוֹ יְרוּץ צְדִיק וְנִשְׁגָּב.
מָאן נִשְׁגָּב, אֶלָּא הַהוּא מַגִּדֵל נִשְׁגָּב, בְּגִין דְּבֵיהַ
יְרוּץ צְדִיק.

צְוָאֲרָךְ, דָּא בֵּית מְקַדָּשָׁא דְלְתַתָּא, דְּאִיהוּ קָאִים
בְּתַקוּנָא דְשְׁפִירוֹ, בְּקַדְלָא לְגוּפָא. מַה
צְוָאֲרָ, אִיהוּ שְׁפִירוֹ דְכָל גּוּפָא, הָכִי נָמִי בִי מְקַדָּשָׁא,

לשון הקודש

אותו לתוך ירושלים. אלא כמגדל דויד
— זו ירושלים של מעלה, שכתוב בה
(משלי יא) מגדל עז שם ה' בו ירוץ צדיק
ונשגב. מי הנשגב? אלא אותו מגדל
נשגב, משום שבו ירוץ צדיק.

צווארך — זה בית המקדש שלמטה,
שעומד בתקון של יפי בצואר לגוף. מה
הצואר הוא היפי של כל הגוף — כך גם

את בריתי שלום. ויפל על צווארי בנימן
אחיו ויבכה ובנימן בכה על צוואריו. רבי
יצחק אמר, הנה פרשוה שפכה על
מקדש ראשון ועל מקדש שני.

פתח ואמר, כמגדל דויד צווארך בני
לתלפיות אלף המגן תלוי עליו כל שלימי
הגברים. כמגדל דויד, מי מגדל דויד? זה
ודאי מגדל דוד שפנה אותו דוד והעלה

אִיהוּ שְׁפִירוֹ דְּכָל עֲלָמָא.

בְּנֵי לְתַלְפִּיזוֹת, תֵּלָא דְכָל בְּנֵי עֲלָמָא הֵווּ מִסְתַּכְּלִין
בֵּיהּ, וְהָכִי אוֹקְמוּהָ, תַּלְפִּיזוֹת, תֵּל דְּכָל פִּיזוֹת
דְּעֲלָמָא מִשְׁבַּחֲן וּמְצַלָּאן לְגַבִּיהּ.

אַלְף הַמַּגֵּן תְּלוּי עָלְיוֹ, אֵלִין אַלְף תַּקּוּנִין, דְּמִתְקַנִּין
בֵּיהּ בְּדַקָּא יְאוּת. כּל שְׁלִטֵי הַגְּבוּרִים, דְּבִלְהוּ
קָא אַתִּין מִסְטָרָא דְדִינָא קִשְׂיָא.

מַה צְנוּאר, כָּל תַּקּוּנִין דְּאַתְתָּא בֵּיהּ תַּלְיִין. כָּךְ
בְּמַקְדָּשָׁא, כָּל תַּקּוּנִין דְּעֲלָמָא בֵּיהּ תַּלְיִין
וְשָׂרְיִין. וְהָא אוֹקְמוּהָ, דְכִתִּיב, (אִיכָה ה) עַל צְנוּאֲרֵינוּ
נִרְדְּפֵנוּ, עַל בֵּי מַקְדָּשָׁא, דְּאִיהוּ צְנוּאר וְשְׁפִירוֹ דְּכָל
עֲלָמָא. נִרְדְּפֵנוּ, יַגְעֵנוּ לְמַבְנֵי לֵיהּ תַּרִּין זְמַנִּין, וְלֹא
הוּנַח לָנוּ. דְּהָא לָא שְׁבַקוּהָ לָן, וְאַתְחַרְבּ וְלֹא
אַתְבְּנֵי לְבַתָּר.

לשון הקודש

מַה הַצְּנוּאר כָּל תַּקּוּנֵי הָאִשָּׁה תְּלוּיִים בּוֹ
— כָּךְ בְּמַקְדָּשׁ כָּל תַּקּוּנֵי הָעוֹלָם תְּלוּיִים
וְשָׂרְיִים בּוֹ. וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, שְׁכַתוֹב (אִיכָה ה)
עַל צְנוּאֲרֵנוּ נִרְדְּפֵנוּ, עַל בֵּית הַמַּקְדָּשׁ,
שֶׁהוּא הַצְּנוּאר וְהִפִּי שֶׁל כָּל הָעוֹלָם.
נִרְדְּפֵנוּ יַגְעֵנוּ, לְבָנוֹת אוֹתוֹ פְּעֻמִּים. וְלֹא
הוּנַח לָנוּ, שֶׁהָרִי לֹא הִשְׁאִירוּהוּ לָנוּ,
וְנִחַרְבּ וְלֹא נִבְנֶה לְאַחַר מִכָּן.

בֵּית הַמַּקְדָּשׁ הוּא הִיפִי שֶׁל כָּל הָעוֹלָם.
בְּנֵי לְתַלְפִּיזוֹת — תֵּל שֶׁכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם
הִיוּ מִסְתַּכְּלִים בּוֹ. וְכָךְ בְּאַרוּהוּ, תַּלְפִּיזוֹת
— תֵּל שֶׁכָּל הַפִּיזוֹת שֶׁל הָעוֹלָם מִשְׁבַּחִים
וּמִתַּלְפְּלִים אֵלָיו.

אַלְף הַמַּגֵּן תְּלוּי עָלְיוֹ — אֵלִין אַלְף
הַתַּקּוּנִים שְׁמִתְקַנִּים בּוֹ בְּרְאוּי. כּל שְׁלִטֵי
הַגְּבוּרִים — שְׁפֵלִים בָּאִים מִצַּד הַדִּין
הַקָּשָׁה.